

MINISTERUL FINANTELOR PUBLICE
Agenția Națională de
Administrare Fiscală

Direcția Generală de Soluționare a
Contestațiilor

Str. Apolodor nr.17
Sector 5 , București,
CP 050741
Tel : +021 319 97 54
Fax : +021 336.85.48
e-mail:Contestatii.ANAF@mfinante.ro

DECIZIA nr. 337/2014
privind soluționarea contestației formulate
de **S.C. .X. S.R.L.**, în insolvență,
înregistrată la Direcția Generală de Soluționare a Contestațiilor
din cadrul Agenției Naționale de Administrare Fiscală
sub nr.921.285/03.09.2014

Direcția Generală de Soluționare a Contestațiilor din cadrul Agenției Naționale de Administrare Fiscală a fost sesizată de Administrația Județeană a Finanțelor Publice .X. prin adresa nr..X./2014, înregistrată la Direcția Generală de Soluționare a Contestațiilor sub nr.921.285/03.09.2014, asupra contestației formulate de **S.C. .X. S.R.L.**, înregistrată la ORC sub nr.J.X., CUI .X., cu sediul social în sat .X., comuna .X. nr..X., județul .X., prin administratorii speciali .X. și .X., numiți prin Hotărârile AGA nr..X./2014 și nr..X./2014.

Contestația a fost formulată împotriva *Deciziei de impunere privind obligațiile fiscale suplimentare de plată stabilite de inspecția fiscală nr..X./2014*, emisă în baza *Raportului de inspecție fiscală nr..X./2014* de organele de inspecție fiscală din cadrul Administrației Județene a Finanțelor Publice .X. – Activitatea de Inspecție Fiscală, pentru suma totală de **.X. lei** reprezentând:

- **.X. lei** accize;
- **.X. lei** accesorii aferente accizelor;
- **.X. lei** TVA stabilită suplimentar;
- **.X. lei** accesorii aferente TVA.

Față de data comunicării deciziei de impunere contestate, respectiv .X./2014, așa cum rezultă din copia titlului de creață pe care există mențiunea olografă a reprezentantului societății “*Am primit un exemplar azi .X./2014*”, semnătura și ștampila, contestația a fost depusă în termenul prevăzut de art.207

alin.(1) din Ordonanța Guvernului nr.92/2003 privind Codul de procedură fiscală, republicată, cu modificările și completările ulterioare, fiind înregistrată sub nr..X./2014 la Administrația Județeană a Finanțelor Publice .X., conform ștampilei registraturii acesteia, aplicate pe contestația aflată în original la dosar.

Constatând că în speță sunt întrunite condițiile prevăzute de art.205, art.206, art.207 alin.(1) și art.209 alin.(1) lit.c) din Ordonanța Guvernului nr.92/2003 privind Codul de procedură fiscală, republicată, cu modificările și completările ulterioare, Direcția Generală de Soluționare a Contestațiilor din cadrul Agenției Naționale de Administrare Fiscală este legal investită să soluționeze contestația formulată de **S.C. .X. S.R.L.**

I. Prin contestația formulată, **S.C. .X. S.R.L.** solicită desființarea *Deciziei de impunere* nr..X./2014 și a *Raportului de inspecție fiscală* nr..X./2014, fiind întocmite în mod “*eronat*” și exonerarea societății de plata obligațiilor fiscale suplimentare de plată în sumă totală de **.X. lei**, reprezentând accize, TVA și accesorii aferente acestora, pentru următoarele motive:

Societatea contestă modul de tratare, interpretare și încadrare din punct de vedere al legislației financiar-contabile și fiscale a activității și operațiunilor comerciale ale SC .X. SRL. Astfel, contestatara arată că nu este plătitoare de accize, fiind un comerciant intermediar autorizat în comerțul cu produse energetice și în consecință nu a avut și nu are obligația de a face dovada plății accizelor.

În acest sens relevant este faptul că Legea nr.571/2003 stabilește obligația înscrierii în factura de livrare a accizelor percepute numai de către un producător, un antrepozitar sau un importator și nu de către comerciant sau intermediar.

Contestatara susține că nu se poate reține faptul că circuitul economic furnizor-beneficiar a fost “*intrerupt*” în aval de SC .X. SRL, deoarece furnizorii săi de produse energetice au existat în perioada tranzacțiilor, fiind înscriși în evidențele ANAF, au fost verificați fiindu-le emise acte de control în baza cărora unele societăți chiar au ajuns în stare de faliment.

SC .X. SRL menționează că nu i se poate imputa faptul că, probabil la data controlului, societățile furnizoare nu funcționau la sediul declarat, administratorii sunt urmăriți penal, au fost radiate, nu au depus situații financiare sau nu au achitat la bugetul de stat accizele aferente sumelor înscrise în facturile de vânzare, aceste argumente nefiind susținute pe prevederile legale în materie de accize și TVA.

Contestatara arată că nu avea nici posibilitatea și nici abilitatea să execute un control privat asupra societăților furnizoare, ea fiind obligată să respecte prevederile contractelor încheiate cu respectivii furnizori și să achite contravaloarea produselor livrate. Obligația societății, conform art.6 alin.(1) din

Legea contabilității era ca *“orice operațiune economică financiară efectuată să o consemneze în momentul efectuării ei într-un document justificativ care sta la baza înregistrării ei în contabilitate dobândind calitate de document justificativ”*.

Societatea precizează că motivațiile și argumentele în baza cărora organele de inspecție fiscală au stabilit că anumite facturi de aprovizionare sunt *“fictive”*, nu stabilesc în mod concret gradul de vinovăție, nivelul de implicare și modul vădit în care SC .X. SRL ar fi folosit mijloace frauduloase pentru a-și diminua impozitele și taxele datorate bugetului de stat, ci stabilesc de fapt vinovăția societăților furnizoare.

Referitor la furnizorii săi de produse și servicii, respectiv SC .X. SRL, SC .X. SRL, SC .X. SRL, SC .X. SRL, SC .X. SRL, SC .X. SRL, SC .X. SRL, SC .X. SRL, SC .X. SRL și SC .X. SRL, contestatara face următoarele precizări:

- toate aceste societăți, considerate de organele de inspecție fiscală ca fiind de tip *“fantomă”* în anul 2014, erau în funcțiune la data emiterii facturilor, fiind înregistrate la Oficiul Registrului Comerțului, în evidența MFP - ANAF unde depuneau bilanțuri contabile și declarații fiscale și, având în vedere obiectul de activitate, în evidența Direcțiilor Regionale pentru Accize și Operațiuni Vamale;

- firmele furnizoare au fost reprezentate de persoane aflate în evidența sistemului național, care au deschis conturi la diverse instituții bancare și care au și falimentat respectivele societăți;

- lichidarea societăților s-a făcut cu acordul MFP – ANAF, prin certificatul fiscal emis și acordul Direcțiilor Regionale pentru Accize și Operațiuni Vamale, dat fiind regimul special al circulației produselor accizabile;

- în *“aval”*, furnizorii care fac obiectul cauzei, fie au avut furnizori reali, situație în care aceștia au plătit accizele (fapt ignorat de organele de inspecție fiscală), fie furnizori fictivi, situație ce putea fi determinată prin consultarea bazei de date a ANAF;

- majoritatea administratorilor societăților furnizoare de produse energetice regăsite la SC .X. SRL au fost descoperiți de organele abilitate, societățile fiind controlate de organele de inspecție fiscală și cele vamale, care le-au întocmit acte de control în baza cărora a fost inițiată și urmărirea penală, aceștia fiind în totalitate răspunzători pentru situațiile create;

- transferarea sarcinilor fiscale impuse anterior furnizorilor, prin acte de control, în sarcina SC .X. SRL, reprezintă conform prevederilor legale *“o dublă impunere”*, deoarece acciza se calculează și se percepe o singură dată, ori aceasta fiind anterior imputată la furnizori devine deductibilă la SC .X. SRL, fapt de asemenea valabil și în cazul TVA.

În baza celor menționate în cuprinsul contestației, SC .X. SRL consideră că modul de desfășurare a inspecției fiscale și mai ales concluziile organelor de inspecție fiscală *“sunt în totalitate nefondate”*, fapt pentru care solicită

“desființarea” actului administrativ fiscal contestat și exonerarea sa de la plata obligațiilor fiscale stabilite suplimentar de plată.

II. Urmare inspecției fiscale efectuate de organele de inspecție fiscală din cadrul Administrației Județene a Finanțelor Publice .X., s-a întocmit Raportul de inspecție fiscală nr..X./2014 în baza căruia a fost emisă Decizia de impunere privind obligațiile fiscale suplimentare de plată stabilite de inspecția fiscală nr..X./2014, constatându-se următoarele:

Inspecția fiscală desfășurată la SC .X. a avut ca obiectiv verificarea accizelor datorate de societate pentru perioada .X./2008 – .X./2012, respectiv TVA pentru perioada .X./2007 – .X./2012, conform decontului de TVA aferent lunii .X./ 2012, prin care societatea solicită la rambursare soldul sumei negative a TVA în sumă de .X. lei.

De asemenea, inspecția fiscală a avut în vedere și informațiile transmise de alte organe, respectiv:

- prin adresa nr..X. din data de .X./2014 DIICOT – Biroul Teritorial .X. comunică faptul că în urma unor verificări a fost identificat un grup de societăți fără activitate economică, de tip “fantomă”, care emiteau facturi fictive, ce nu consemnau operațiuni reale, către diverși beneficiari între care și SC .X. SRL. Între alte societăți menționate în adresă sunt menționate: SC .X. SRL, SC .X. SRL, SC .X. SRL, SC .X. SRL, SC .X. SRL și SC .X. SRL;

- cu adresa nr..X. din data de .X./2012, DNA – Serviciul Teritorial .X. transmite faptul că în urma unor cercetări efectuate au fost identificați furnizori fictivi de produse energetice, fiind nominalizate între altele: SC .X. SRL, SC .X. SRL și SC .X. SRL;

- prin adresa nr..X./2013 IGP – Brigada de Combatere a Criminalității Organizate .X. comunică faptul că SC .X. SRL a emis facturi fictive, ce nu au la bază operațiuni reale, beneficiar fiind și SC .X. SRL, în cauză fiind începută urmărirea penală pentru fapta prevăzută și pedepsită de art.9 alin.(1) lit.c) din Legea nr.241/2005 privind prevenirea și combaterea evaziunii fiscale.

În timpul inspecției fiscale au fost constatate următoarele deficiențe:

1. În urma analizării bazei informatice ce gestionează Declarația informativă .X., s-a constatat că în semestrul .X. și .X./2008 există diferențe între achizițiile declarate de SC .X. SRL și livrările declarate de SC .X. SRL. Urmare controlul încrucișat dispus, s-a constatat că SC .X. SRL se află în insolvență începând cu data de .X./2008.

În semestrul .X./2008, SC .X. SRL a declarat achiziții de la SC .X. SRL, societate care nu depune declarații fiscale, ambele societăți fiind administrate de numitul .X..

Având în vedere și adresa DIICOT – Biroul Teritorial .X., organele de inspecție fiscală consideră că în fapt prestările de servicii facturate de SC .X. SRL (transport rutier) nu au la bază operațiuni economice reale.

De asemenea, SC .X. SRL a înregistrat în evidența contabilă factura nr..X./2008 emisă de SC .X. SRL, factură care nu îndeplinește prevederile art.155, alin.(5) lit.c) din Legea nr.571/2003, cu modificările și completările ulterioare, respectiv codul fiscal al vânzătorului nu corespunde cu denumirea acestuia.

2. În perioada .X./2009 – .X./2009, SC .X. SRL a înregistrat achiziții de produse energetice de la SC .X. SRL, reprezentând cantitatea de .X. litri motorină .X. și de la SC .X. SRL, respectiv cantitatea de .X. kg combustibil lichid greu.

Urmare controlului încrucișat efectuat, s-a constatat că SC .X. SRL nu funcționează la sediul social declarat și nu declară livrări de mărfuri către SC .X. SRL.

În conformitate cu adresa DIICOT – Biroul Teritorial .X., aceste societăți nu desfășoară activitate reală, sunt societăți de tip “*fantomă*”, care emit facturi fictive.

Cantitățile de combustibili menționate pe facturile emise de cei doi furnizori nu au la bază operațiuni reale, în fapt carburanții fiind aprovizionați pe alte căi, fapt pentru care facturile de aprovizionare nu îndeplinesc calitatea de documente justificative.

3. În perioada .X. – .X./2010, SC .X. SRL a achiziționat cantitatea de .X. litri motorină .X. și mijloace fixe de la SC .X. SRL, care nu declară respectivele livrări.

Din adresa DIICOT – Biroul Teritorial .X. rezultă că tranzacțiile dintre SC .X. SRL și SC .X. SRL fac parte dintr-o schemă în care realitatea este disimulată, aceste tranzacții având la bază societăți de tip “*fantomă*”, care participă alături de celelalte societăți din lanț la realizarea de operațiuni de tip “*suveică*” sau “*carousel*”, fapt pentru care organele de inspecție fiscală nu pot lua în considerare aceste tranzacții.

4. În anul 2011, SC .X. SRL a achiziționat cantitatea de .X. litri motorină .X. de la SC .X. SRL, SC .X. SRL și SC .X. SRL.

Urmare solicitării de control încrucișat, DGFP .X. a transmis faptul că “*SC .X. SRL, deși depune la organul fiscal teritorial declarații asumate prin vectorul fiscal, conduce o evidență contabilă fictivă, fiind o societate implicată numai în circuitul documentelor, evidența financiar contabilă este condusă cu unicul scop de a crea aparența de legalitate a provenienței mărfurilor și de a induce ideea unui circuit al acesteia, întrucât este prima verigă cunoscută din lanțul de fraude, cu aparență de cumpărător de bună credință, rolul societății fiind acela de a emite facturi aparent legale care dau drept de deducere a TVA partenerilor aflați în amonte de acest agent economic, în fapt livrările nefiind efectuate*”.

În conformitate cu adresa DIICOT – Biroul Teritorial .X. și adresa DNA – Serviciul Teritorial .X., SC .X. SRL, SC .X. SRL și SC .X. SRL nu desfășoară activitate reală, sunt societăți de tip “*fantomă*”, care emit facturi fictive.

Tot în anul 2011, SC .X. SRL înregistrează achiziții reprezentând diverse materiale, piese auto și altele de la SC .X. SRL, agent economic care, de asemenea, nu desfășoară activitate reală, fiind societate de tip “*fantomă*” care emite facturi fictive, așa cum rezultă din adresa DNA – Serviciul Teritorial .X..

SC .X.SRL a înregistrat în luna .X./2011 achiziții de fier beton și plasă sudată de la SC .X. SRL, societate despre care IGP – Brigada de Combatere a Criminalității Organizate .X. comunică faptul că a emis facturi fictive, ce nu au la bază operațiuni reale, fiind dispusă începerea urmăririi penale împotriva administratorului acesteia.

De asemenea, în luna .X./2011, SC .X. SRL a înregistrat achiziții de mijloace fixe și materiale de la SC .X. SRL și SC .X. SRL, societăți care, potrivit adresei DIICOT – Biroul Teritorial .X., emit facturi ce nu consemnează operațiuni reale, neavând calitatea de documente justificative.

În luna .X./2011, SC .X. SRL a înregistrat în evidența contabilă factura nr..X./2011 emisă de SC .X. SRL, factură care nu îndeplinește prevederile art.155, alin.(5) lit.f) din Legea nr.571/2003, cu modificările și completările ulterioare, respectiv nu este înscrisă denumirea completă a beneficiarului.

Totodată, SC .X. SRL înregistrează în evidența contabilă factura nr..X. din data de .X./2011 emisă de .X. din .X., reprezentând plante ornamentale, achiziție ce nu este efectuată în scopul operațiunilor taxabile.

5. În perioada .X.– .X./2012, SC .X. SRL a înregistrat în evidența contabilă achiziția cantității de .X. litri motorină .X., respectiv a cantității de .X. kg bitum rutier, de la SC .X. SRL.

Din adresa DIICOT – Biroul Teritorial .X. rezultă că acest furnizor face parte din grupul societăților care *“au fost constituite de către alte persoane decât cele care figurează în documente și care în schimbul unor favoruri materiale au acceptat să devină asociați și administratori în astfel de societăți, constituindu-se conturi în numele societăților respective care ulterior să fie puse la dispoziția societăților cu activitate reală pentru ca aceștia să-și regleze contabilitatea, urmând ca în final să intre în posesia asociaților sau administratorilor din cadrul acestor din urmă societăți”*. Astfel, respectivele cantități de marfă nu au fost livrate de către SC .X. SRL, care a întocmit facturi fiscale ce nu consemnează operațiuni reale, neavând calitatea de documente justificative.

În luna .X. 2012, SC .X. SRL a înregistrat în evidența contabilă factura nr..X./2012 emisă de SC .X. SRL, reprezentând *“prestări servicii cf. deviz anexat”*.

Din Procesul verbal nr..X./2014 încheiat de Direcția Regională .X./ – .X., s-a constatat că serviciile facturate de SC .X. SRL către SC .X. SRL provin în amonte de la SC .X. SRL, societatea declarată inactivă, cu cazier fiscal și care nu

declară respectiva livrare, trecând apoi prin alte două societăți până la SC .X. SRL, fapt pentru care tranzacțiile nu sunt reale. Tranzacțiile dintre SC .X. și SC .X. SRL fac parte dintr-o schemă în care realitatea este disimulată, aceste tranzacții având la bază societăți cu un comportament fiscal asimilat societăților de tip “fantomă”.

Față de cele constatate, organele de inspecție fiscală au stabilit TVA suplimentară de plată în sumă de .X. lei, față de cererea societății de rambursare a TVA în sumă de .X. lei, rezultând TVA suplimentar rămas de plată în sumă de .X. lei, la care s-au adăugat accesorii aferente în sumă de .X. lei.

De asemenea, existând premisa că operațiunile comerciale înregistrate de SC .X. SRL cu societățile furnizoare de produse energetice accizabile sunt nereale, organele de inspecție fiscală, în baza prevederilor art.206²¹ alin.(7) din Legea nr.571/2003 cu modificările și completările ulterioare, care prevede că „*deținerea de produse accizabile în afara antrepozitului fiscal, pentru care nu se poate face dovada percepției accizelor, atrage plata acestora*”, au constatat că SC .X. SRL este obligată la plata accizei asupra aprovizionării efectuate de la respectivele societăți, în sumă de .X. lei, la care s-au calculat accesorii aferente în sumă de .X. lei.

Pentru faptele constatate pe parcursul inspecției fiscale efectuate la SC .X. SRL, organele de inspecție fiscală din cadrul Administrației Județene a Finanțelor Publice .X., în temeiul art.108 din OG nr.92/2003 privind Codul de procedură fiscală, republicată, cu modificările și completările ulterioare, au întocmit și transmis către DIICOT – Biroul Teritorial .X. Adresa nr..X./2014 împreună cu Procesul verbal nr..X./2014, solicitând începerea cercetărilor în vederea constatării existenței sau inexistenței elementelor constitutive ale infracțiunilor prevăzute și pedepsite de art.8 și art.9, alin.(1), lit.c) din Legea nr.241/2005 pentru prevenirea și combaterea evaziunii fiscale.

III. Luând în considerare constatările organelor de inspecție fiscală, motivele prezentate de societate, documentele existente la dosarul cauzei, precum și actele normative în vigoare în perioada verificată, se rețin următoarele:

1. Referitor la taxa pe valoarea adăugată stabilită suplimentar, în sumă .X. lei și suma de .X. lei reprezentând accesorii aferente TVA, respectiv la accizele în sumă de .X. lei, cu accesorii aferente în sumă de .X. lei, contestate, *cauza supusă soluționării este dacă Agenția Națională de Administrare Fiscală prin Direcția Generală de Soluționare a Contestațiilor se poate investi cu soluționarea pe fond a contestației, în condițiile în care constatările din Raportul de inspecție fiscală nr..X./2014, care au stat la baza*

emiterii Deciziei de impunere nr..X./2014 privind obligațiile fiscale suplimentare stabilite de inspecția fiscală, contestată, fac obiectul Adresei nr..X./2014 transmise DIICOT – Biroul Teritorial .X..

În fapt, ca urmare a inspecției fiscale efectuate la SC .X. SRL, organele de inspecție fiscală din cadrul Administrației Județene a Finanțelor Publice .X. au stabilit că **societatea nu poate justifica realitatea operațiunilor declarate**, înregistrând în evidențele contabile tranzacții nereale, care au generat diminuarea obligațiilor datorate bugetului de stat, fiind stabilită suplimentar suma de **.X. lei** reprezentând TVA, accize și accesorii aferente.

În urma controlului efectuat s-a constatat că SC .X. SRL a declarat și înregistrat în evidența contabilă achiziții de produse energetice accizabile, mijloace fixe, materiale și prestări servicii facturate de SC .X. SRL, SC .X. SRL, SC .X. SRL, SC .X. SRL, SC .X. SRL, SC .X. SRL, SC .X. SRL, SC .X. SRL și SC .X. SRL.

Din constatările efectuate, precum și din prin adresa nr..X./2012 din data de .X./2014 a DIICOT – Biroul Teritorial .X., adresa nr..X. din data de .X./2012 a DNA – Serviciul Teritorial .X., adresa nr..X./2013 a IGP – Brigada de Combatere a Criminalității Organizate .X. și procesul verbal nr..X./2014 încheiat de Direcția Regională .X./ – .X., a rezultat că furnizorii declarați de SC .X. SRL aparțin unui grup de societăți fără activitate economică, de tip *“fantomă”*, care emiteau facturi fictive ce nu consemnau operațiuni reale.

Față de cele constatate, organele de inspecție fiscală au concluzionat faptul că SC .X. SRL a procedat la înregistrarea de achiziții în baza unor facturi fiscale fără transferul efectiv al bunurilor respective sau efectuarea de prestări servicii, **având loc doar un circuit scriptic al documentelor și nu unul efectiv și real**, apreciind în temeiul prevederilor art.6, art.7 alin.(2), art.11 alin.(1) și art.206²¹ alin.(7) din Legea nr.571/2003 privind Codul fiscal, cu modificările și completările ulterioare.

Astfel, organele de inspecție fiscală au stabilit accize de plată în sumă de **.X. lei** și TVA suplimentară în sumă de **.X. lei**, pentru care au fost calculate accesorii aferente în sumă totală de **.X. lei**, conform prevederilor art.119, art.120 și art.120¹ din OG nr.92/2003 privind Codul de procedură fiscală, republicată, cu modificările și completările ulterioare.

Pentru faptele constatate pe parcursul inspecției fiscale efectuate la SC .X. SRL, organele de inspecție fiscală din cadrul Administrației Județene a Finanțelor Publice .X., în temeiul art.108 din OG nr.92/2003 privind Codul de procedură fiscală, republicată, cu modificările și completările ulterioare, au întocmit și transmis DIICOT – Biroul Teritorial .X. Adresa nr..X./2014 împreună cu Procesul verbal nr..X./2014, solicitând începerea cercetărilor în vederea constatării

existenței sau inexistenței elementelor constitutive ale infracțiunilor prevăzute și pedepsite de art.8 și art.9, alin.(1), lit.c) din Legea nr.241/2005 pentru prevenirea și combaterea evaziunii fiscale.

Adresa transmisă DIICOT – Biroul Teritorial .X. de către Administrația Județeană a Finanțelor Publice .X. vizează un prejudiciu adus bugetului de stat în sumă de .X. lei reprezentând .X. lei TVA (.X. lei TVA suplimentar – .X. lei TVA de rambursat) și .X. lei accize, la care se adaugă accesorii aferente, valoare ce se regăsește integral în Decizia de impunere nr..X./2014, contestată.

În drept, potrivit prevederilor art.214 alin.(1) lit.a) din O.G. nr.92/2003 privind Codul de procedura fiscală, republicată, cu modificările și completările ulterioare, se stipulează:

“(1) Organul de soluționare competent poate suspenda, prin decizie motivată, soluționarea cauzei atunci când:

a) organul care a efectuat activitatea de control a sesizat organele în drept cu privire la existența indiciilor săvârșirii unei infracțiuni a cărei constatare ar avea o înrâurire hotărâtoare asupra soluției ce urmează să fie dată în procedură administrativă”.

Potrivit acestor prevederi legale, organul de soluționare a contestației poate suspenda prin decizie motivată soluționarea cauzei atunci când, în speță, există indicii cu privire la săvârșirea unei infracțiuni care are o înrâurire hotărâtoare asupra soluției ce urmează să fie dată în procedura administrativă.

Astfel, între stabilirea obligațiilor fiscale constatate prin Raportul de inspecție fiscală nr..X./2014, în baza căruia s-a emis Decizia de impunere nr..X./2014, contestate, și stabilirea caracterului infracțional al faptelor săvârșite există o strânsă interdependență de care depinde soluționarea cauzei pe cale administrativă.

Aceasta interdependență constă în faptul că în urma verificărilor în speță **se pune problema realității operațiunilor desfășurate**, având drept consecință diminuarea impozitelor și taxelor datorate bugetului de stat.

Organele de inspecție fiscală au considerat că nu se probează realitatea tranzacțiilor declarate de societate, în fapt majorându-se nejustificat TVA deductibilă cu consecința diminuării TVA de plată, respectiv neplata accizelor aferente produselor energetice tranzacționate și necolectarea TVA aferentă accizelor datorate.

Din constatările efectuate, precum și din prin adresa nr..X./2012 din data de .X./2014 a DIICOT – Biroul Teritorial .X., adresa nr..X. din data de .X./2012 a DNA – Serviciul Teritorial .X., adresa nr..X./2013 a IGP – Brigada de Combatere a Criminalității Organizate .X. și procesul verbal nr..X./2014 încheiat de Direcția

Regională .X./ – .X., a rezultat că furnizorii declarați de SC .X. SRL aparțin unui grup de societăți fără activitate economică, de tip “fantomă”, care emiteau facturi fictive ce nu consemnau operațiuni reale.

Mai mult, administratorii respectivelor societăți fac obiectul unor dosare penale aflate în lucru la diferite unități de parchet, în cauze fiind dispusă urmărirea penale pentru fapte prevăzute de Legea nr.241/2005 privind prevenirea și combaterea evaziunii fiscale.

Astfel, organele de inspecție fiscală din cadrul AJFP .X. au înaintat DIICOT – Biroul Teritorial .X. Adresa nr..X./2014, împreună cu Procesul verbal nr..X./2014, prin care se solicită începerea cercetărilor în vederea stabilirii existenței sau inexistenței elementelor constitutive ale infracțiunilor prevăzute de art.8 și art.9 alin.(1) lit.c) din Legea nr.241/2005 pentru prevenirea și combaterea evaziunii fiscale, cu modificările și completările ulterioare, **reținând un prejudiciu adus în dauna bugetului de stat în sumă de .X. lei reprezentând TVA și în sumă de .X. lei reprezentând accize, la care se adaugă accesoriile aferente și care face atât obiectul Deciziei de impunere nr..X./2014, cât și al contestației formulate împotriva acesteia de SC .X. SRL.**

Potrivit Codului de procedură penală, cercetarea penală reprezintă activitatea specifică desfășurată de organele de urmărire penală, având drept scop strângerea probelor necesare cu privire la existența infracțiunilor, la identificarea făptașilor și la stabilirea răspunderii acestora, pentru a se constata dacă este sau nu cazul să se dispună trimiterea în judecată. Aceste aspecte pot avea o înrâurire hotărâtoare asupra soluției ce urmează să fie dată în procedura administrativă.

În acest sens, organele administrative nu se pot pronunța pe fondul cauzei înainte de a se finaliza soluționarea laturii penale având în vedere faptul că organele de inspecție fiscală au considerat că operațiunile efectuate au implicații fiscale pentru care **se ridică problema realității operațiunilor declarate**, cu consecința diminuării impozitelor și taxelor datorate bugetului de stat.

Afirmațiile societății, privind existența documentelor justificative pentru operațiunile desfășurate, nu sunt de natură să infirme constatările organelor fiscale privitoare la realitatea tranzacțiilor, întrucât numai organele de cercetare și urmărire penală, în cadrul competențelor de care dispun, pot stabili dacă operațiunile comerciale au fost derulate conform documentelor prezentate de societate, respectiv dacă documentele justificative evidențiate în contabilitatea contestată reflectă realitatea operațiunilor.

Prin Decizia nr..X./1996, Curtea Constituțională a reținut că, nu trebuie ignorate nici prevederile art.22, alin.(1) din Codul de Procedură Penală, devenit art.28 alin.(1) din Legea 135/2010 privind Codul de Procedură Penală, potrivit căroră „*hotărârea definitivă a instanței penale are autoritate de lucru judecat în*

fața instanței civile care judecă acțiunea civilă, cu privire la existența faptei și a persoanei care a săvârșit-o”.

Totodată, se reține că prin Decizia nr..X./2011, Curtea Constituțională apreciază că „în ceea ce privește posibilitatea organului de soluționare a contestației de a suspenda, prin decizie motivată, soluționarea cauzei, Curtea a reținut că adoptarea acestei măsuri este condiționată de înrăurirea hotărâtoare pe care o are constatarea de către organele competente a elementelor constitutive ale unei infracțiuni asupra soluției ce urmează să fie dată în procedura administrativă. Or, într-o atare situație este firesc ca procedura administrativă privind soluționarea contestației formulate împotriva actelor administrativ fiscale să fie suspendată fie până la încetarea motivului care a determinat suspendarea [...]”.

Se reține că prezenta speță se circumscrie considerentelor deciziilor Curții Constituționale mai sus enunțate, ținând seama de faptul că Administrația Județeană a Finanțelor Publice .X. a înaintat DIICOT – Biroul Teritorial .X. Adresa nr..X./2013 împreună cu Procesul verbal nr..X./2014, ce cuprinde constatările efectuate la SC .X. SRL, unde se consemnează obligații suplimentare de plată la bugetul de stat în sumă de **.X. lei**, reprezentând **.X. lei TVA (.X. lei TVA suplimentar – .X. lei TVA de rambursat) și .X. lei accize**, la care se adaugă accesorii aferente, sumă ce face obiect atât al Deciziei de impunere nr..X./2014, cât și al contestației societății împotriva acesteia.

Se reține că justa înțelegere a prevederilor legale mai sus invocate trimite la concluzia că decizia privind suspendarea cauzei se impune a fi luată ori de câte ori este vădit că soluția laturii penale a cauzei are o înrăurire hotărâtoare asupra dezlegării pricinii, **suspendarea soluționării având natura de a preîntâmpina emiterea unor hotărâri contradictorii.**

A proceda altfel, **per a contrario**, ar însemna să fi ignorat cercetările organelor de urmărire penală efectuate în cauză, în condițiile în care organele de inspecție fiscală au sesizat organele de cercetare penală în temeiul art.108 din OG nr.92/2003 privind Codul de procedură fiscală, republicată, cu modificările și completările ulterioare, constatându-se indiciile săvârșirii unor infracțiuni, **fapt ce ar fi putut conduce la o contrarietate între hotărârea penală și cea civilă, care ar fi determinat afectarea prestigiului justiției și a ordinii publice, cu consecințele ce ar fi putut decurge din această situație.**

Având în vedere cele de mai sus, până la definitivarea laturii penale, Agenția Națională de Administrare Fiscală prin Direcția Generală de Soluționare a Contestațiilor nu se poate investi cu soluționarea pe fond a cauzei, procedura administrativă urmând a fi reluată în conformitate cu dispozițiile art.214 alin.3 din Ordonanța Guvernului nr.92/2003 privind Codul de procedură fiscală, republicată, cu modificările și completările ulterioare, conform cărora: **“(3) Procedura administrativă este reluată la încetarea motivului care a determinat**

suspendarea sau, după caz, la expirarea termenului stabilit de organul de soluționare competent potrivit alin. (2), indiferent dacă motivul care a determinat suspendarea a încetat sau nu.”

De asemenea, pct.10.1 din Ordinul Președintelui Agenției Naționale de Administrare Fiscală nr.2906/2014 privind aprobarea Instrucțiunilor pentru aplicarea titlului IX din Ordonanța Guvernului nr.92/2003 privind Codul de procedură fiscală, statuează că :

“Dacă prin decizie se suspendă soluționarea contestației până la rezolvarea cauzei penale, organul de soluționare competent va relua procedura administrativă, în condițiile art. 213, alin.(1) din Codul de procedură fiscală, numai după încetarea definitivă și irevocabilă a motivului care a determinat suspendarea. Aceasta trebuie dovedită de către organele fiscale sau de contestator printr-un înscris emis de organele abilitate [...]”.

Având în vedere cele precizate mai sus, se reține că până la soluționarea cauzei penale, **se va suspenda soluționarea contestației pentru suma de .X. lei reprezentând accize și TVA, precum și pentru suma de .X. lei reprezentând accesorii aferente acestora**, conform principiului de drept „**accessorium sequitur principalem**”, procedura administrativă urmând a fi reluată în conformitate cu dispozițiile art.214 alin.(3) din O.G. nr.92/2003 privind Codul de procedură fiscală, republicată, cu modificările și completările ulterioare.

2. În ceea ce privește TVA în sumă de .X. lei și accesoriile aferente în sumă de .X. lei, Agenția Națională de Administrare Fiscală prin Direcția Generală de Soluționare a Contestațiilor este investită să se pronunțe dacă SC .X. SRL beneficiază de exercitarea dreptului de deducere a TVA înscrisă în facturile emise de SC .X. SRL și SC .X. SRL în condițiile în care acestea nu îndeplinesc condițiile de formă, respectiv nu conțin toate informațiile obligatorii prevăzute de Codul fiscal, iar pentru factura emisă de .X. din .X. SC .X. SRL nu aduce nicio motivație în susținerea cauzei.

În fapt, în luna .X./2008 și în luna .X./2011, SC .X. SRL și-a exercitat dreptul de deducere a TVA în sumă de .X. lei înscrisă în facturile emise de furnizorii SC .X. SRL și SC .X. SRL.

În urma verificării, organele de inspecție fiscală au constatat că facturile în cauză nu sunt completate conform prevederilor art.155 alin.5 lit.c) și f) din Legea nr.571/2003 privind Codul fiscal, cu modificările și completările ulterioare, respectiv nu sunt înscrise codul de înregistrare fiscală al persoanei care emite factura și denumirea beneficiarului, motiv pentru care nu au acordat societății dreptul de deducere a TVA în cuantumul de .X. lei.

În drept, art.146 alin.(1) lit.a) din Legea nr.571/2003 privind Codul fiscal, cu modificările și completările ulterioare, în forma aplicabilă în perioada .X./2008, stipulează:

“Art. 146

Condiții de exercitare a dreptului de deducere

(1) Pentru exercitarea dreptului de deducere a taxei, persoana impozabilă trebuie să îndeplinească următoarele condiții:

a) pentru taxa datorată sau achitată, aferentă bunurilor care i-au fost ori urmează să îi fie livrate sau serviciilor care i-au fost ori urmează să îi fie prestate în beneficiul său, să dețină o factură care să cuprindă informațiile prevăzute la art. 155 alin. (5)”;

și în perioada .X./2011:

„Art.146

Condiții de exercitare a dreptului de deducere

(1) Pentru exercitarea dreptului de deducere a taxei, persoana impozabilă trebuie să îndeplinească următoarele condiții:

a) pentru taxa datorată sau achitată, aferentă bunurilor care i-au fost ori urmează să îi fie livrate sau serviciilor care i-au fost ori urmează să îi fie prestate în beneficiul său de către o persoană impozabilă, să dețină o factură emisă în conformitate cu prevederile art. 155”;

Iar la art.155 alin.(5) lit.c) din același act normativ în forma aplicabilă în perioada .X./2008, se stipulează:

c) denumirea/numele, adresa și codul de înregistrare prevăzut la art. 153, după caz, ale persoanei impozabile care emite factura;

și la art.155 alin.(5) lit.f) din perioada .X./2011:

...

f) denumirea/numele și adresa beneficiarului bunurilor sau serviciilor, precum și codul de înregistrare în scopuri de TVA sau codul de identificare fiscală ale beneficiarului, dacă acesta este o persoană impozabilă sau o persoană juridică neimpozabilă;

Așadar, potrivit prevederilor legale mai sus menționate, pentru exercitarea dreptului de deducere a TVA, orice persoană impozabilă trebuie să justifice acest

drept pentru TVA datorată sau achitată, aferentă bunurilor care sunt destinate utilizării în folosul operațiunilor taxabile și care i-au fost livrate sau urmează să fie livrate, cu exemplarul original al facturii, care trebuie să cuprindă în mod obligatoriu informațiile prevăzute de legiuitor prin articolele de lege mai sus precizate.

Astfel, se reține că pentru a beneficia de exercitarea dreptului de deducere a taxei pe valoarea adăugată aferentă achizițiilor, persoana impozabilă trebuie să respecte atât condițiile de fond cât și pe cele de forma, neîndeplinirea uneia atrăgând pierderea dreptului de deducere a TVA.

Din analiza documentelor anexate la dosarul cauzei, se reține că SC .X. SRL și-a exercitat dreptul de deducere a TVA înscrisă în facturile emise de SC .X. SRL, factura nr..X./2008 și SC .X. SRL, factura nr..X./2011, acestea nefiind completate cu toate datele, respectiv nu au înscris codul de înregistrare fiscală al persoanei care emite factura (cel înscris nu corespunde cu denumirea emitentului) și denumirea beneficiarului (se menționează denumirea incompletă a acestuia). Or, aceste informații sunt prevăzute în mod expres de legiuitor la art.155 alin.(5) lit.c) și f) din Codul fiscal.

Totodată, se reține că prin Decizia nr..X. din .X./2007, publicată în Monitorul Oficial nr. .X./2007, Înalta Curte de Casație și Justiție precizează că *“taxa pe valoarea adăugată nu poate fi dedusă și nici nu se poate diminua baza impozabilă la stabilirea impozitului pe profit în situația în care documentele justificative prezentate nu conțin sau nu furnizează toate informațiile prevăzute de dispozițiile legale în vigoare la data efectuării operațiunii pentru care se solicită deducerea taxei pe valoarea adăugată”*.

Prin urmare, conform Deciziei Înaltei Curți de Casație și Justiție, taxa pe valoarea adăugată nu poate fi dedusă în cazul în care documentele justificative nu conțin sau nu furnizează toate informațiile prevăzute de dispozițiile legale în vigoare la data efectuării operațiunii pentru care se solicită deducerea taxei pe valoarea adăugată.

În ceea ce privește argumentul societății potrivit caruia, societățile emitente ale facturilor funcționau legal la data emiterii facturilor și depuneau declarații fiscale, acesta nu poate fi reținut în soluționarea favorabilă a cauzei atât timp cât respectivele informații erau prevăzute în mod obligatoriu de codul fiscal, neînscrierea acestora atrăgând pierderea dreptului de deducere a TVA prin neîndeplinirea condițiilor de formă.

În consecință, având în vedere cele precizate mai sus, documentele anexate la dosarul cauzei, prevederile legale în materie în vigoare în perioada verificată, precum și faptul că societatea nu a adus argumente care să combată constatările organelor de inspecție fiscală, rezultă că acestea în mod legal acestea nu au acordat drept de deducere a TVA în sumă de **.X. lei**, motiv pentru

care în temeiul art. 216 alin.(1) din Ordonanța Guvernului nr.92/2003 privind Codul de procedură fiscală, republicată, cu modificările și completările ulterioare, coroborat cu pct. 11.1 lit. a) din Ordinul Președintelui Agenției Naționale de Administrare Fiscală nr.2906/2014 privind aprobarea Instrucțiunilor pentru aplicarea titlului IX din Ordonanța Guvernului nr.92/2003 privind Codul de procedură fiscală, se va respinge ca neîntemeiată contestația formulată de **SC .X. SRL** pentru suma de .X. lei.

Referitor la suma de **.X. lei** reprezentând TVA fără drept de deducere aferentă facturii emise de .X. din .X., se reține că prin contestația formulată SC .X. SRL nu aduce nicio motivație în susținerea cauzei, prin care să combată constatările organelor de inspecție fiscală.

Prin Decizia de impunere nr..X./2014 emisă de Administrația Județeană a Finanțelor Publice .X. în baza Raportului de inspecție fiscală nr..X./2014, organele de inspecție fiscală au stabilit taxa pe valoarea adăugată fără drept de deducere în sumă de **.X. lei** înscrisă în factura emisă de .X. din .X., reprezentând plante ornamentale, achiziție neefectuată în scopul operațiunilor taxabile.

În drept, sunt aplicabile prevederile art. 206 alin.(1) lit. c) și lit. d) din Ordonanța Guvernului nr.92/2003 privind Codul de procedură fiscală, republicată, cu modificările și completările ulterioare, care precizează:

„(1) Contestația se formulează în scris și va cuprinde:

c) motivele de fapt și de drept;

d) dovezile pe care se întemeiază; ”,

coroborat cu prevederile pct.11.1 lit.b) din Ordinul președintelui Agenției Naționale de Administrare Fiscală nr.2906/2014 privind aprobarea Instrucțiunilor pentru aplicarea titlului IX din Ordonanța Guvernului nr.92/2003 privind Codul de procedură fiscală, care stipulează:

“Contestația poate fi respinsă ca nemotivată, în situația în care contestatorul nu prezintă argumente de fapt și de drept în susținerea contestației sau argumentele aduse nu sunt incidente cauzei supuse soluționării”.

Din dispozițiile legale citate mai sus, se reține că în contestație agentul economic trebuie să menționeze atât motivele de fapt cât și de drept, precum și dovezile pe care se întemeiază acestea, în caz contrar contestația urmând a fi respinsă ca nemotivată.

Se reține că în ceea ce privește suma de .X. lei reprezentând taxa pe valoarea adăugată fără drept de deducere, societatea contestatară nu a depus niciun document în susținerea propriei cauze și nu a invocat niciun articol de lege în apărarea sa.

Incidente speței sunt și prevederile art.213 alin.(1) din O.G. nr.92/2003 privind Codul de procedură fiscală, republicată, cu modificările și completările ulterioare, care stipulează:

„(1) În soluționarea contestației organul competent va verifica motivele de fapt și de drept care au stat la baza emiterii actului administrativ fiscal. Analiza contestației se face în raport de susținerile părților, de dispozițiile legale invocate de acestea și de documentele existente la dosarul cauzei. Soluționarea contestației se face în limitele sesizării.”

Potrivit doctrinei, se reține că încă din dreptul roman a fost consacrat principiul potrivit căruia cel ce afirmă o pretenție în justiție trebuie să o dovedească, regulă tradițională exprimată prin adagiul latin „actor incumbit probatio”, principiul fiind consfințit de art.249 Cod Civil „cel ce face o susținere în cursul procesului trebuie să o dovedească, în afară de cazurile anume prevăzute de lege” și art.250 „dovada unui act juridic sau a unui fapt se poate face prin înscrisuri [...]” din Legea nr.134/2010 privind Codul de procedură civilă, republicată, cu modificările și completările ulterioare.

Aceste prevederi legale se coroborează cu cele stipulate la art.65 alin.(1) din O.G. nr.92/2003 privind Codul de procedură fiscală, republicată, cu modificările și completările ulterioare, potrivit cărora:

„(1) Contribuabilul are sarcina de a dovedi actele și faptele care au stat la baza declarațiilor sale și a oricăror cereri adresate organului fiscal.”

Având în vedere cele de mai sus, întrucât contestatarul este cel care invocă în sprijinul pretențiilor sale o anumită stare de fapt, afirmând o pretenție în procedura administrativă, constatarea care se impune, una naturală și de o implacabilă logică juridică, este aceea că sarcina probei revine contestatarului.

Se reține că sarcina probei nu implică un drept al contestatarului, ci un imperativ al interesului personal al acestuia care invocă o pretenție în cadrul căii administrative de atac, neprobarea cererii afirmate determinând respingerea contestației.

În acest sens, într-o speță similară, prin Decizia nr..X./2010 în dosarul nr..X./2009, Înalta Curte de Casație și Justiție reține în considerentele sale că *„motivarea contestației în procedura administrativă se poate face sub sancțiunea decăderii, în termen de 30 de zile în care se poate formula contestația administrativă, iar nedepunerea motivelor în același termen duce la respingerea contestației ca nemotivată.”*

Prin urmare, în baza celor reținute mai sus și având în vedere că SC .X. SRL, deși contestă și suma de **.X. lei**, reprezentând taxa pe valoarea adăugată

fără drept de deducere, nu aduce motivații bazate pe documente justificative și argumente privind starea de fapt și de drept prin care să combată constatările organelor de inspecție fiscală și din care să rezulte o situație contrară față de cea constatată de acestea, organul de soluționare a contestației neputându-se substitui contestatarului cu privire la motivele de fapt și de drept pentru care a contestat Decizia de impunere nr. .X./2014 emisă de Administrația Județeană a Finanțelor Publice .X. cu privire la suma de .X. lei, conform prevederilor pct.2.5 din Ordinul președintelui Agenției Naționale de Administrare Fiscală nr.2906/2014 privind aprobarea Instrucțiunilor pentru aplicarea Titlului IX din Ordonanța Guvernului nr.92/2003 privind Codul de procedură fiscală, potrivit căroră „*organul de soluționare competent nu se poate substitui contestatarului cu privire la motivele de fapt și de drept pentru care a contestat actul administrativ fiscal respectiv*”, se va respinge ca nemotivată contestația formulată de SC .X. SRL pentru acest capăt de cerere în conformitate cu art.216 alin.(1) din OG nr.92/2003 privind Codul de procedură fiscală, republicată, cu modificările și completările ulterioare, coroborat cu pct.11.1 lit.b) din Ordinul Președintelui Agenției Naționale de Administrare Fiscală nr.2906/2014 privind aprobarea Instrucțiunilor pentru aplicarea titlului IX din Ordonanța Guvernului nr.92/2003 privind Codul de procedură fiscală.

Conform principiului de drept „*accessorium sequitur principalem*”, se va respinge ca neîntemeiată și nemotivată contestația și pentru accesoriile în sumă totală de **.X. lei**, aferentă diferenței de TVA în sumă de **.X. lei**, compusă din .X. lei și .X. lei, pentru care contestația a fost respinsă ca neîntemeiată și respectiv nemotivată.

3. În ceea ce privește suma de .X. lei reprezentând TVA fără drept de deducere, care a generat accesorii în sumă de .X. lei, cauza supusă soluționării este dacă societatea datorează aceste obligații fiscale în condițiile în care dintr-o eroare de transcriere organele de inspecție fiscală au preluat eronat în *Decizia de impunere nr..X./2014*, contestată, taxa pe valoarea adăugată fără drept de deducere aferentă anului 2011 în sumă de .X. lei, iar în *Raportul de inspecție fiscală nr..X./2014* există constatări fiscale numai pentru suma de .X. lei.

În fapt, prin Raportul de inspecție fiscală nr..X./2014, care a stat la baza emiterii Deciziei de impunere nr..X./2014, organele de inspecție fiscală din cadrul Administrației Județene a Finanțelor Publice .X. au consemnat la capitolul TVA deductibilă, suma de .X. lei reprezentând TVA fără drept de deducere aferentă anului 2011, sumă care a fost preluată și în decizia de impunere contestată.

Din documentele aflate la dosarul cauzei, se reține că în anexa nr.2 la Raportul de inspecție fiscală nr..X./2014 „Situția TVA nedeductibilă la SC .X. SRL„ la rubrica TOTAL 2011 este înscrisă suma de .X. lei.

Din analiza Raportului de inspecție fiscală nr..X./2014, se reține că la capitolul referitor la TVA deductibilă, pentru perioada anului 2011, sunt consemnate constatări fiscale pentru suma totală de .X. lei, rezultând astfel o diferență de .X. lei pentru care nu există constatări fiscale.

Față de diferența constatată, organele de inspecție fiscală, la solicitarea organului de soluționare a contestației, cu adresa transmisă prin e-mail și înregistrată la Direcția Generală de Soluționare a Contestațiilor sub nr..X./2014, au comunicat faptul că:

„În urma verificărilor am constatat faptul că din greșeală în anexa nr.2 Situația TVA nedeductibilă la SC .X. SRL – RIF la poziția .X. poziția .X. figurează două facturi fiscale emise de către SC .X. SRL în valoare totală de .X. lei cu un TVA aferent în sumă de .X. lei, facturi pentru care echipa de inspecție fiscală nu a primit răspuns la controlul încrucișat solicitat, iar parchetul DIICOT .X. nu a transmis elemente pentru care aceste două facturi fiscale să fie considerate nedeductibile fiscal, astfel în RIF nu sunt menționate.

TVA nedeductibil menționat eronat în anexă și preluat în decizia de impunere este de .X. lei, pentru care s-au calculat (eronat) accesorii în sumă totală de .X. lei”.

Ca urmare, în temeiul art.216 alin.(1) și alin.(2) din OG nr.92/2003 privind Codul de procedură fiscală, republicată, cu modificările și completările ulterioare, se va admite contestația pentru suma totală de .X. lei, reprezentând taxă pe valoarea adăugată în cuantum de .X. lei și accesorii aferente în sumă de .X. lei, cu consecința anulării în parte a actului administrativ fiscal contestat pentru această sumă.

Pentru considerentele reținute în conținutul deciziei și în temeiul art. 214 alin.(1) lit.a) și alin.(3), art.216 alin.(1) alin.(2) și alin.(4) din Ordonanța Guvernului nr.92/2003 privind Codul de procedură fiscală republicată, cu modificările și completările ulterioare, coroborat cu pct.10.1 și pct.11.1 lit.a) și lit.b) din OPANAF nr.2906/2014 privind aprobarea Instrucțiunilor pentru aplicarea titlului IX din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală, se :

DECIDE

1). Suspendarea soluționării contestației formulate de S.C .X. S.R.L., în insolvență, împotriva *Deciziei de impunere nr..X./2014* emisă de

Administrația Județeană a Finanțelor Publice .X. pentru suma totală de .X. lei, reprezentând:

- .X. lei TVA stabilită suplimentar;
- .X. lei accesorii aferente impozit pe profit;
- .X. lei accize;
- .X. lei accesorii aferente accizelor.

Soluționarea contestației va fi reluată la data la care contestatarul sau organul fiscal va sesiza organul de soluționare competent că motivul care a determinat suspendarea a încetat în condițiile legii, în conformitate cu dispozițiile normative prezentate în motivarea prezentei decizii.

2). Respingerea ca neîntemeiată și nemotivată a contestației formulată de S.C. .X. S.R.L., în insolvență, în ceea ce privește suma de .X. lei reprezentând taxa pe valoarea adăugată fără drept de deducere și accesorii aferente, stabilită prin Decizia de impunere nr. .X./2014 emisă de Administrația Județeană a Finanțelor Publice .X..

3). Admiterea contestației formulată de SC .X. SRL, în insolvență și anularea parțială a *Deciziei de impunere nr..X./2014* emisă de Administrația Județeană a Finanțelor Publice .X., pentru suma de .X. lei, reprezentând TVA și accesorii aferente.

Pct.1 și 2 din decizie pot fi atacate la Curtea de Apel .X. sau la Curtea de Apel .X., în termen de 6 luni de la data comunicării.

DIRECTOR GENERAL